

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 019226 25 Kž 12
Sarajevo, 18.08.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Sonje Radošević kao predsjednice vijeća, Ismete Mujanović i dr.sc. Mirze Hukeljića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Senide Kurtović kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog I.Ž., zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 2. tačka d) Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalnog tužitelja iz Bihaća i branitelja optuženog I.Ž., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 019226 24 K 2 od 26.03.2025. godine u sjednici vijeća održanoj dana 18.08.2025. godine, u prisustvu zamjenice Glavnog federalnog tužitelja Jasne Pećanac, optuženog I.Ž. i branitelja optuženog, advokata Jasmina Abdagića, donio je

P R E S U D U

Žalbe kantonalnog tužitelja iz Bihaća i branitelja optuženog I.Ž., se odbijaju kao neosnovane, a povodom tih žalbi, po službenoj dužnosti preinačava se presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 019226 24 K 2 od 26.03.2025. godine u odluci o uračunavanju pritvora, tako da se optuženom I.Ž., na osnovu člana 57. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 30.06.2023. godine do 13.08.2024. godine, vrijeme provedeno na izdržavanju kazne prije pravosnažnosti presude od dana 13.08.2024. godine do 08.11.2024. godine i vrijeme provedeno u pritvoru od dana 08.11.2024. godine, pa do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 019226 24 K 2 od 26.03.2025. godine optuženi I.Ž. je oglašen krivim zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 2. tačka d) Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), pa ga je sud, primjenom odredaba članova 41, 42, 43. i 49. stav 1. istog zakona, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 14 (četrnaest) godina. Na osnovu odredbe člana 57. stav 1. KZ FBiH u izrečenu kaznu zatvora optuženom se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 30.06.2023. godine pa do 13.08.2024. godine (kada je rješenjem Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 019226 23 K od dana 05.08.2024. godine upućen na izdržavanje kazne zatvora prije pravosnažnosti presude), vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora prije pravosnažnosti presude, od

dana 13.08.2024. godine do 08.11.2024. godine (izdržavanje kazne zatvora prekinuto rješenjem Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 019226 23 K od 18.11.2024. godine), kao i vrijeme provedeno u pritvoru od dana 08.11.2024. godine pa nadalje. Na osnovu odredbe člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) optuženi je oslobođen plaćanja troškova krivičnog postupka. Na osnovu odredbe člana 212. stav 3. ZKP FBiH porodica ubijenog Elvisa Bajramovića, u svojstvu oštećenih, sa imovinsko pravnim zahtjevom upućena je na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbe su izjavili kantonalni tužitelj iz Bihaća (kantonalni tužitelj) i branitelj optuženog I.Ž., advokat Jasmin Abdagić iz Cazina.

Žalbom kantonalnog tužitelja navedena presuda se pobija zbog odluke o krivičnoj sankciji i predlaže da se pobijana presuda preinači tako da se optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju ili kazna dugotrajnog zakona. U žalbi je predložio da se federalno tužiteljstvo obavijesti o sjednici vijeća.

Branitelj optuženog navedenu presudu pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o krivičnopravnoj sankciji, pa predlaže da se žalba uvaži i ukine pobijana presuda, te odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom, a tražio je da se pozove na sjednicu vijeća.

Odgovor na žalbu kantonalnog tužitelja dostavio je branitelj optuženog i predložio da se ta žalba odbije kao neosnovana.

Zamjenica Glavnog federalnog tužitelja je u podnesku broj T01 0 KTŽ 0043467 25 4 od 06.06.2025. godine predložila da se žalba kantonalnog tužitelja uvaži i preinači presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 019226 24 K 2 od 26.03.2025. godine na način da se optuženom I.Ž. izrekne kazna zatvora u dužem trajanju ili kazna dugotrajnog zatvora, a da se žalba njegovog branitelja odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u skladu sa članom 319. ZKP FBiH, zamjenica Glavnog federalnog tužitelja je izložila žalbu kantonalnog tužitelja, ostala kod svih navoda i prijedloga iz te žalbe, kao i navoda i prijedloga iz podneska od 06.06.2025. godine. Branitelj optuženog je izložio žalbu u cjelosti ostajući kod žalbenih osnova, navoda i prijedloga iz te žalbe, kao i navoda datih u odgovoru na žalbu kantonalnog tužitelja, dok se optuženi saglasio sa navodima svog branitelja.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti, u smislu člana 321. ZKP FBiH, da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Pobijajući navedenu presudu branitelj optuženog u žalbi najprije ukazuje da je, shodno odredbi člana 296. stav 2. ZKP FBiH, sud dužan cijeliti svaki dokaz pojedinačno i na osnovu takve ocjene izvesti zaključak da li je neka činjenica dokazana ili nije, te ističe da je po prijedlogu odbrane provedeno psihološko-psihijatrijsko vještačenje optuženog u Zavodu za forenzičku psihijatriju Sokolac, da je kao dokaz pročitao nalaz i mišljenje tima vještaka Alme Bravo Mehmedbašić, neuropsihijatra, Mile Jovića, specijaliste psihijatra i Ognjena Pjano i saslušani navedeni vještaci. Kako u žalbi navodi, prvostepeni sud u obrazloženju presude citira navode vještaka iznijete na glavnom pretresu održanom dana 20.03.2025.

godine, ali iste ne cijeni u smislu odredbe člana 296. stav 2. ZKP FBiH, niti daje obrazloženje kako je to propisano članom 305. stav 7. ZKP FBiH (sud će određeno i potpuno iznijeti činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili ne dokazane) „i ovu bitnu povredu krivičnog postupka ponavlja kroz obrazloženje pobijane presude nekoliko puta“.

Suprotno iznesenim žalbenim navodima branitelja optuženog, iz razloga datih u obrazloženju pobijane presude (strana 5. do strane 8., pasus prvi, te strana 12. pasus posljednji do strane 16., pasus prvi) slijedi da je prvostepeni sud ne samo citirao navode vještaka na koje žalba ukazuje, nego naveo sadržinu nalaza i mišljenja svih ispitanih vještaka u njihovoj sveukupnosti i pri tome iste cijenio u vezi sa drugim izvedenim dokazima i dao jasne razloge koje činjenice na osnovu svih tih dokaza nalazi utvrđenim. Stoga je neosnovana žalbena tvrdnja branitelja optuženog da prvostepeni sud nije cijenio navode vještaka u smislu odredbe člana 296. stav 2. ZKP FBiH, ili da sud ne daje obrazloženje kako je to propisano članom 305. stav 7. ZKP FBiH.

Branitelj optuženog u žalbi ukazuje da je optuženi oglašen krivim da je učinio krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 2. tačka d) KZ FBiH, to jeste da je drugog usmratio iz bezobzirne osvete, da su bitna obilježja navedenog krivičnog djela direktan umišljaj, kao stepen vinosti bez koga nema tog krivičnog djela, zatim bezobzirnost i hladnokrvnost u radnjama optuženog prilikom izvršenja djela, to jeste potpuni izostanak empatije. Kako branitelj optuženog smatra, u izreci pobijane presude su navedena bitna obilježja djela, ali je izostalo obrazloženje kako i na temelju kojih dokaza je prvostepeni sud utvrdio navedene činjenice. Potom se u žalbi ukazuje na dijelove nalaza i mišljenja vještaka koji su se izjašnjavali o intenzitetu straha optuženog prilikom susreta sa oštećenim, o afektivnoj napetosti koju je optuženi osjećao, koja je suprotna hladnokrvnosti „i može se isključiti hladnokrvnost optuženog povodom kritičnog događaja koji se desio“, te da je utisak vještaka da optuženi nije želio da ubije oštećenog nego da ga povrijedi. Iako prvostepeni sud na strani 26., pobijane presude navodi da poklanja vjeru vještacima koji u cjelosti isključuju hladnokrvnost i bezobzirnost, te postojanje direktnog umišljaja, branitelj optuženog smatra da je „izreka presude nerazumljiva i kontradiktorna sa obrazloženjem i ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama“, čime je prvostepeni sud počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) i člana 312. stav 2., a u vezi sa članom 305. stav 7. i članom 296. stav 2. ZKP FBiH.

Nasuprot iznesenim žalbenim navodima, ovaj sud nalazi da izreka pobijane presude nije kontradiktorna sa obrazloženjem jer je prvostepeni sud u obrazloženju svoje odluke jasno i određeno naveo dokaze koje je cijenio i šta iz tih dokaza upućuje na činjenične zaključke prvostepenog suda koji se odnose na utvrđenje da je optuženi predmetno krivično djelo učinio iz bezobzirne osvete, na način kako je to navedeno u činjeničnom opisu djela i da je pri učinjenju tog djela postupao sa umišljajem. Stoga nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, jer izreka pobijane presude nije kontradiktorna sa obrazloženjem, dok obrazloženje presude sadrži razloge o tim odlučnim činjenicama.

Kada je u pitanju žalbeni navod da je izreka presude nerazumljiva, treba ukazati da se u žalbi ne iznosi bilo kakva argumentacija za osnovanost tih navoda, niti se u žalbi konkretizuje u čemu bi se ogledala ta nerazumljivost, pa se ovaj žalbeni navod ocjenjuje paušalnim.

Nadalje, suprotno navodima u žalbi, iz odredbe člana 166. stav 2., tačka d) KZ FBiH ne proizilazi da je hladnokrvnost bitno obilježje krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, pa su bez uticaja na zakonitost pobijane presude navodi u žalbi kojima se ukazuje da su o navedenoj okolnosti izostali razlozi u pobijanoj presudi.

Neosnovano se žalbom branitelja optuženog prvostepena presuda pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članovima 296. stav 1. i 305. stav 7. ZKP FBiH, tvrdnjom da nema obrazloženja „na temelju kojih dokaza proizilazi utvrđeni voljni elemenat, niti obrazloženja kako je sud utvrdio veću brzinu obzirom da nije proveo saobraćajno vještačenje, nije utvrđena niti je utvrđivana brzina kretanja ...“.

Međutim, obrazloženje pobijane presude sadrži jasne i određene razloge na kojima prvostepeni sud temelji svoj zaključak o psihičkom odnosu optuženog prema djelu za koje ga je oglašio krivim, odnosno razloge zbog kojih prvostepeni sud smatra da je prilikom preduzimanja radnji kritične prilike prema oštećenom E.B., umišljaj ovog optuženog bio usmjeren na njegovo usmrćenje, kao i razloge za zaključak da se optuženi kritične prilike svojim vozilom kretao većom brzinom, pri tome se za takav svoj zaključak pozvao i na konkretne dokaze.

Budući da je prvostepeni sud, pozivajući se na konkretne dokaze i navodeći njihovu sadržinu, utvrdio da je optuženi I.Ž. pri izvršenju djela za koje je oglašen krivim postupao sa direktnim umišljajem, neosnovano se žalbom njegovog branitelja tvrdi da presuda nema obrazloženja u tom pogledu. Nadalje, sama okolnost da nije provedeno „saobraćajno vještačenje“, ne znači da se činjenice koje su u vezi sa brzinom kretanja vozila optuženog ne mogu utvrditi na osnovu drugih dokaza. Stoga, suprotno iznesenoj žalbenoj tvrdnji, nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 296. stav 2. i članom 305. stav 7. ZKP FBiH.

Branitelj optuženog žalbom ukazuje na dio iskaza optuženog iz koga, po navodima u žalbi, nesumnjivo proizilazi da je strah koji je optuženi osjećao prema oštećenom bio takvog intenziteta da se čak i kada je vidio kako oštećeni leži na cesti, očigledno povrijeđen, plašio da će ustati i ponovo ga napasti, zatim se ukazuje na prijeteće poruke koje je oštećeni upućivao optuženom, te na iskaz svjedoka M.Ž. oja je izjavila da joj je optuženi isticao da ga je napao E. i da se zbog toga povukao u sebe, te da je jedne prilike rekao da će se ubiti. Kako branitelj optuženog smatra, da je sud pravilno cijenio sve dokaze kako mu to nalaže odredba člana 296. stav 2. ZKP FBiH, jasno bi izveo zaključak da ne postoje obilježja krivičnog djela iz člana 166. stav 2. KZ FBiH, već krivično djelo iz člana 168. KZ FBiH ili iz člana 172. stav 2. KZ FBiH, te da je suprotnim postupanjem prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane presude „nesporno počinio bitnu povredu odredba krivičnog postupka normiranu članom 312. stav 2., u vezi sa članom 3., stav 2. ZKP FBiH“, odnosno nije primijenio načelo in dubio pro reo, posebno cijeneći iskaz vještaka koji isključuju postojanje hladnokrvnosti, bezobzirnosti, te direktnog umišljaja.

Ovdje je najprije potrebno ukazati da se o okolnostima koje se tiču hladnokrvnosti, bezobzirnosti, ili umišljajnog postupanja optuženog pri učinjenju predmetnog krivičnog djela, nije ovlašten izjašnjavati vještak, nego se radi o činjenicama i okolnostima koje može utvrđivati sud na osnovu ocjene izvedenih dokaza, kao što je u konkretnom slučaju učinjeno. Osim toga, u žalbi branitelja optuženog ističu samo pojedini dijelovi dokaza na koje se žalba poziva koji, po stavu branitelja optuženog, upućuju na drugačiji zaključak koje krivično djelo je učinio optuženi od onog koje je izveo prvostepeni sud. Međutim, to što se branitelj

optuženog u žalbi ograničava samo na pojedine dijelove određenih dokaza i samo na tim dijelovima određenih dokaza iznosi svoje zaključke u žalbi, samo po sebi, ne znači da svi izvedeni dokazi koje je cijenio prvostepeni sud ne upućuju na zaključak da je optuženi učinio krivično djelo za koje je oglašen krivim. Stoga se neosnovano u žalbi tvrdi da je, zbog toga što nije primijenio načelo in dubio pro reo prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 3., stav 2. ZKP FBiH.

Branitelj optuženog smatra da je prvostepeni sud pogrešno kvalifikovao krivično djelo za koje je optuženog oglasio krivim, a što se ogleda „u samom načinu izvršenja djela, te postupanju optuženog prije samog izvršenja“. Po navodima u žalbi, obilježje krivičnog djela iz člana 166. stav 2., tačka d) KZ FBiH jeste pomno planiranje i pripremanje djela, te niz drugih radnji koje je neophodno učiniti prije samog izvršenja, dok iz izvedenih dokaza nesporno proizilazi da se optuženi (neposredno prije kritičnog događaja) čitavi dan družio sa prijateljima, da je krenuo kući, da nije znao niti mogao znati da će sresti oštećenog, da je tim putem svakako morao proći da bi došao do svoje kuće, te da je reagovao bez namjere da liši života oštećenog.

Suprotno iznesenim žalbenim navodima branitelja optuženog, ovaj sud nalazi da, imajući u vidu utvrđeno činjenično stanje koje je utemeljeno na izvedenim dokazima, prvostepeni sud nije pogrešno kvalifikovao krivično djelo kada je optuženog oglasio krivim za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 2. tačka d) KZ FBiH, za što je u obrazloženju svoje presude naveo određene i dovoljne razloge. Tako je prvostepeni sud u obrazloženju svoje presude, pored ostalog, naveo da je utvrdio da je optuženi, zbog ranijeg sukoba sa oštećenim E.B., koji je optuženog udario šakom u glavu i što je to kod optuženog stvorilo dozu straha i poniženja koje je rezultiralo njegovom namjerom da se osveti oštećenom E., putem društvenih mreža oštećenom upućivao prijetnje te tražio pogodan trenutak da realizira svoj plan osvete, pa kada mu se ukazala prilika realizovao tu svoju namjeru tako što je, krećući se većom brzinom vozilo sa kojim je upravljao izravno usmjerio u pravcu oštećenog i istog udario, nabacivši ga na haubu vozila i vjetrobransko staklo, nakon čega je oštećeni pao na kolovoz, te da je po dolasku kući slikao oštećeno vozilo i sliku proslijedio S.K., uz pisanje riječi u kojima navodi da mu se konačno osvetio, na osnovu čega je zaključio da je optuženi to učinio iz bezobzirne osvete. Sve navedene radnje koje je optuženi preduzeo kritične prilike, imajući u vidu sadržinu i posljedice radnji oštećenog preduzetih prema optuženom, te sadržinu, način njihovog izvršenja i posljedice radnji koje je optuženi preduzeo prema oštećenom, i po ocjeni ovog suda, opravdavaju pravnu kvalifikaciju krivičnog djela i zaključak prvostepenog suda da su se u radnjama optuženog stekla obilježja krivičnog djela za koje ga je oglasio krivim pobijanom presudom. Stoga se suprotni prigovori branitelja optuženog podneseni u tom pravcu, da su se u radnjama optuženog stekla obilježja drugih krivičnih djela na koje žalba ukazuje, nisu mogli prihvatiti osnovanim.

Osporavajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja branitelj optuženog ukazuje da se u optužnici navodi „da je optuženi hladnokrvno izvršio krivično djelo“, te postavlja pitanje u čemu se ogleda njegova hladnokrvnost, ukazujući da je odmah po izvršenju krivičnog djela optuženi pozvao policiju, prijavio se, zamolio iste da dođe hitna pomoć i da se nada da je oštećeni dobro.

Najprije, iz činjeničnog opisa predmetnog krivičnog djela u izreci pobijane presude, kao i činjeničnog opisa djela u optužnici Kantonalnog tužiteljstva Unsko-sanskog kantona broj T01 OKT 0043467 23 od 22.09.2023. godine, slijedi da optuženi nije optužen, niti je oglašen krivim „da je optuženi hladnokrvno izvršio krivično djelo“, nego da je optuženi

hladnokrvno planirao i tražio pogodan trenutak da realizira plan osvete, o čemu je prvostepeni sud dao razloge u pobijanoj presudi. Stoga okolnosti na koje žalba ukazuje i koje se odnose na ponašanje optuženog nakon učinjenog djela, nisu od uticaja na pravilnost pobijane presude.

U žalbi branitelja optuženog se ukazuje da se u presudi navodi da je nakon učinjenog krivičnog djela optuženi poslao poruku S.K. da je udario oštećenog i da mu se osvetio, ali da nije napisao da je ubio oštećenog i da mu se osvetio nego da ga je udario, da je optuženi u tom momentu bio u stanju šoka, došao kući pozvao policiju, rekao roditeljima šta je uradio, a da lice koje planira izvršenje krivičnog djela planira i postupanje nakon izvršenja djela, da on nije imao plan ni za skrivanje ni za bijeg, niti je nekog tražio da mu u tome pomogne. Po stavu branitelja optuženog, sve to ukazuje da je izvršenje krivičnog djela nastalo kao posljedica nepromišljenog postupanja, afektivnog djelovanja koje je imalo za posljedicu smrt jednog lica.

Ovim žalbenim navodima branitelja optuženog se pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi ne dovodi u pitanje.

Naime, sama okolnost da optuženi nakon učinjenog krivičnog djela u pisanoj poruci nije napisao da je ubio oštećenog nego da ga je udario, ne upućuje na zaključak da optuženi preduzetim radnjama kritične prilike nije učinio krivično djelo za koje je pobijanom presudom oglašen krivim. Naime, prvostepeni sud je na osnovu ocjene svih izvedenih dokaza zaključio (strana 31. i početak strane 32. obrazloženjenja) da je optuženi postupao svjesno i voljno u namjeri da oštećenog povrijedi i usmrti, a sve zbog ranijeg sukoba između njih dvojice i da je to učinio iz bezobrizne osvete (jer ga je oštećeni prije oko mjesec dana udario nekoliko puta šakom u predjelu glave i tijela, te udario nogom po vozilu kojim je upravljao optuženi). Pri tome je prvostepeni sud cijenio, ne samo poruku koju je optuženi poslao S.K. nakon učinjenog djela kritične prilike, nego i druge dokaze a prije svega iskaz svjedoka S.K. koji je naveo da je optuženi prije kritičnog događaja rekao da gdje vidi Ekija (oštećeni E.) ili E.H. autom ih sata, ili jednog ili drugog, ubit će ih, zatim poruke upućivane oštećenom od strane optuženog od 03.06.2023. godine (...ja ću evo auto dati nekome da te slomi ili ubije, ako ne bude smio onda ću ja...), kojim razlozima se žalba branitelja optuženog uopće ne bavi.

Osporavajući pobijanu presudu zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja branitelj optuženog u žalbi ističe da prvostepeni sud „nije potpuno utvrdio činjenicu koju navodi šest puta, a to je veća brzina kretanja“, pa je izostanak potpunog utvrđenja odlučne činjenice doveo do pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Ovi žalbeni navodi branitelja optuženog nisu osnovani. Prije svega potrebno je ukazati da iz činjeničnog opisa krivičnog djela u izreci pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud optuženog oglasio krivim da je „iskoristio situaciju što upravlja vozilom a E.B. mu iz suprotnog smjera dolazi kao pješak, vozilo usmjerio u pravcu B.E. i istog udario prednjim dijelom,...“. Prvostepeni sud je u pobijanoj presudi dao razloge za utvrđenje da je optuženi kritične prilike udario prednjim dijelom vozila oštećenog dok mu je ovaj iz suprotnog pravca dolazio pješke, što se ni žalbom branitelja optuženog ne dovodi u pitanje. Osim toga, prvostepeni sud je u obrazloženju presude (na kraju strane 31. i početak strane 32.) dao razloge zašto smatra da se optuženi kritične prilike prema oštećenom vozilom kretao većom brzinom, kojim razlozima se žalba branitelja optuženog uopće bavi, pa se ne mogu

prihvatiti osnovani žalbeni navodi branitelja optuženog da činjenično stanje u pobijanoj presudi nije potpuno utvrđeno.

Neosnovano se žalbom branitelja optuženog prvostepena presuda osporava navodima da prvostepeni sud „ignoriše učestvovanje odbrane u postupku, jer u obrazloženju presude ne navodi ni završne riječi branitelja, kao ni završne riječi optuženog“, budući da iz obrazloženja pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud cijenio kako dokaze koje je odbrana izvela tokom postupka, tako i navode i prigovore odbrane isticane tokom postupka, pa to što se u obrazloženju pobijane presude ne navode završne riječi branitelja i optuženog, samo po sebi, ne upućuje na zaključak da prvostepeni sud „ignoriše učestvovanje odbrane u ovom postupku“. Ovo tim prije što se ni u žalbi ne ukazuje koje konkretno navode koje je odbrana iznosila u završnoj riječi, prvostepeni sud eventualno nije cijenio a koji bi mogli biti od uticaja na činjenična utvrđenja u pobijanoj presudi, pa su ovi žalbeni navodi i paušalnog karaktera.

Prema tome, ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom branitelja optuženog prvostepena presuda pobija zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Prvostepena presuda u dijelu odluke o krivično pravnoj sankciji pobija se žalbom kantonalnog tužioca i žalbom branitelja optuženog.

Osporavajući odluku o krivično pravnoj sankciji kantonalni tužilac u žalbi ističe da prvostepeni sud doprinos oštećenog nije mogao cijeniti kao olakšavajuću okolnost, jer to što su oštećeni i optuženi bili u svađi i što je oštećeni udario optuženog mjesec dana prije kritičnog događaja se ne može optuženom cijeniti kao olakšavajuća okolnost kroz doprinos oštećenog, obzirom da je ta okolnost ustvari bila pobuda zbog koje je optuženi izvršio ovo djelo, koja čini biće krivičnog djela i da ona može biti samo otežavajuća okolnost. Međutim, iz razloga pobijane presude ne proizilazi da su navedene okolnosti, na koje žalba kantonalnog tužioca ukazuje, optuženom cijanjene kao olakšavajuće, odnosno kao doprinos oštećenog učinjenom krivičnom djelu.

Kantonalni tužilac smatra da su direktni umišljaj, kao najteži stepen krivice, kao i okolnost da je oštećeni lišen života, odnosno da je zaštićeno dobro „ljudski život najteže povrijeđen“ svakako otežavajuće okolnosti. Međutim, da je optuženi predmetno krivično djelo učinio sa umišljajem i da je oštećeni lišen života, su okolnosti na osnovu kojih je utvrđeno ostvarenje obilježja krivičnog djela za koje je optuženi pobijanom presudom oglašen krivim, pa se te okolnosti optuženom ne mogu cijeniti kao otežavajuće okolnosti, jer bi to predstavljalo dvostruko vrednovanje istih okolnosti.

Iz istih naprijed iznesenih razloga se osnovanim ukazuje žalbeni navod branitelja optuženog da se okolnost da je optuženi krivično djelo počinio sa direktnim umišljajem, što predstavlja obilježje krivičnog djela iz člana 166. stav 2. tačka d) KZ FBiH, nije mogla cijeniti kao otežavajuća.

Navodi u žalbi kantonalnog tužioca da se okolnost koja se odnosi na sredstvo izvršenja krivičnog djela – vozilo trebala vrednovati kao otežavajuća okolnost se nisu mogli prihvatiti osnovanim, jer se zaključak prvostepenog suda da je optuženi oštećenog lišio života iz bezobzirne osvete temelji, između ostalog, na utvrđenju da ga je udario vozilom, kao sredstvom izvršenja tog krivičnog djela.

Navodi kantonalnog tužitelja da je optuženi prilikom lišenja života oštećenom „zadao mu patnje koje prevazilaze redovan stepen patnji kod ovakvih djela“ i da je tu okolnost trebalo cijeliti otežavajućom se nisu mogli prihvatiti osnovanim, jer te činjenice i okolnosti u pobijanoj presudi nisu potvrđene, a žalbom kantonalnog tužitelja se pobijana presuda ne osporava zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

U vezi sa navodima u žalbi kantonalnog tužitelja da se ranija osuđivanost, bez obzira što nije osuda za isto djelo, treba cijeliti kao otežavajuća okolnost, u konkretnom predmetu se ranija osuđivanost optuženom nije mogla cijeliti otežavajućom okolnosti, iz razloga koji će biti u nastavku obrazloženi.

Nadalje, iz razloga pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud imao u vidu da je oštećeni bio porodičan čovjek i otac dvoje malodobne djece što implicira da je cijunjena i direktna posljedica ovog krivičnog djela, da je dvoje malodobne djece oštećenog ostalo bez oca i da je njihovo izdržavanje dovedeno u pitanje, pa se navodi u žalbi kantonalnog tužitelja, da sud nije imao u vidu da su malodobne djece ostalo bez oca i izdržavanja, nisu mogli prihvatiti osnovanim.

Osporavajući odluku o kazni branitelj optuženog ukazuje da je kao olakšavajuću okolnost optuženom trebalo cijeliti ponašanje nakon izvršenja krivičnog djela (prijavio se, nije pokušao pobjeći, iskazao zabrinutost za stanje oštećenog, zamolio policiju da pozove pomoć), da se radi o osobi mlađe životne dobi koja je žrtva nasilja oštećenog, da je nakon učinjenja djela već pokušao okončati svoj život, iz čega proizilazi da osjeća duboko kajanje i žal za izvršenim krivičnim djelom.

Da je optuženi osoba mlađe životne dobi cijenio je i prvostepeni sud, a okolnosti da se optuženi nakon izvršenja krivičnog djela prijavio, da nije pokušao pobjeći, da je iskazao zabrinutost za stanje oštećenog i zvao policiju da zove hitnu pomoć, kao i okolnost da je optuženi pokušao okončati svoj život i da je bio žrtva nasilja oštećenog, s obzirom na način i okolnosti izvršenja konkretnog krivičnog djela, te utvrđenje prvostepenog suda da je protekao znatan vremenski period (oko mjesec dana) od kada je oštećeni udario optuženog do izvršenja predmetnog krivičnog djela, ne ukazuju da se izrečena kazna optuženom može smatrati prestrogom.

U žalbi branitelja optuženog se ukazuje da prvostepeni sud nije cijenio raniju neosuđivanost kao olakšavajuću okolnost i da pogrešno utvrđuje da je optuženi osuđivana osoba. Smatra da je sud bio dužan primijeniti odredbu člana 125. KZ FBiH, obzirom da su se prije učinjenog krivičnog djela koje mu se sada stavlja na teret, to jeste prije 30.06.2020. godine, stekli uslovi za brisanje ranijih osuda – presuda od 23.05.2018. godine, koje su po službenoj dužnosti trebale biti brisane 23.05.2020. godine, a nepostupanje nadležnih organa ne može biti otežavajuća okolnost za optuženog.

Najprije, iz razloga pobijane presude slijedi da prvostepeni sud na strani optuženog kao olakšavajuću okolnost nije cijenio njegovu raniju neosuđivanost. U pobijanoj presudi prvostepeni sud navodi da je optuženi ranije osuđivan, ali nije osuđivan za ovakvu vrstu krivičnih djela osim za krivična djela krađe ili teške krađe. Optuženi je osuđen presudom Općinskog suda u Bihaću broj 17 0 K 078380 16 Kps od 23.05.2018. godine, zbog krivičnog djela Krađa iz člana 286. stav 1. KZ FBiH, na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dva) mjeseca, uvjetno 1 (jedna) godina i presudom Općinskog suda u Bihaću broj 17 0 K 089013 18 K od 23.05.2018. godine, zbog krivičnog djela Teška krađa iz člana 187. stav 1. tačka a) KZ FBiH,

na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca uslovno 1 (jedna) godina). Kako je navedenim presudama optuženog izrečena kazna zatvora u trajanju od 2 (dva), odnosno 3 (tri) mjeseca uslovno na 1 (jednu) godinu, onda se, u smislu člana 125. stav 1. KZ FBiH, takva osuda briše po sili zakona protekom određenog vremena i pod uvjetom da počinitelj krivičnog djela nije ponovo osuđen za novo krivično djelo, tako da se uslovna osuda briše iz kaznene evidencije po proteku roka od 1 (jedne) godine od dana prestanka vremena provjere, ako za to vrijeme osuđenik ne učini novo krivično djelo. Prema članu 125. stav 7. KZ FBiH brisanjem osude iz kaznene evidencije, pod uslovima iz stava 1. i 3. ovog člana, počinitelj krivičnog djela smatra se neosuđivanim. Kada se imaju u vidu ranije izrečene uslovne osude optuženom po navedenim presudama i da je od dana prestanka vremena provjere protekao rok duži od jedne godine, osnovano se žalbom branitelja optuženog ukazuje da se optuženi može smatrati neosuđivanom osobom jer su se ispunili zakonski uvjeti za brisanje ranijih osuda.

Iz naprijed navedenih razloga se nije mogla prihvatiti ranije navedena žalbena tvrdnja kantonalnog tužitelja da je je raniju osuđivanost optuženom trebalo cijeliti kao otežavajuću okolnost.

Prema tome, ovaj sud nalazi da se izrečena kazna u trajanju od 14 (četnaest) godina optuženom ne može smatrati preblago, ili prestrogo odmjerenom, kako se ističe u žalbama kantonalnog tužitelja i branitelja optuženog, te da je izrečena kazna optuženom dovoljna i neophodna za ostvarivanje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH. Stoga ovaj sud nalazi da se žalbama kantonalnog tužitelja i branitelja optuženog neosnovano osporava odluka o krivično pravnoj sankciji.

Ovaj sud nalazi da je odlukom prvostepenog suda o uračunavanju pritvora u izrečenu kaznu optuženom, povrijeđen Krivični zakon na štetu optuženog, u smislu odredbe člana 313. stav 1. tačka f) ZKP FBiH na koju povredu ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, shodno odredbi člana 321. ZKP FBiH. Naime, prvostepenom presudom je određen da se optuženom u izrečenu kaznu zatvora, na osnovu člana 57. KZ FBiH uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 30.06.2023. godine pa do 13.08.2024. godine (kada je rješenjem Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 019226 23 K od dana 05.08.2024. godine upućen na izdržavanje kazne zatvora prije pravosnažnosti presude), kao i vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora prije pravosnažnosti presude, od dana 13.08.2024. godine do 08.11.2024. godine (izdržavanje kazne zatvora prekinuto rješenjem Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 019226 23 K od 18.11.2024. godine), kao i vrijeme provedeno u pritvoru od dana 08.11.2024. godine pa nadalje. Kako u smislu člana 152. stav 6. ZKP FBiH, pritvor nakon izricanja presude može trajati najduže do upućivanja na izdržavanje kazne, ovaj sud je preinačio prvostepenu presudu u dijelu odluke o uračunavanju pritvora, na način da je optuženom na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH, u izrečenu kaznu zatvora uračunao vrijeme provedeno u pritvoru, kao i vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora, počev od 30.06.2023. godine, pa do upućivanja na izdržavanje kazne.

Iz navedenih razloga je ovaj sud, na osnovu člana 329. stav 1. ZKP FBiH, preinačio prvostepenu presudu i odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničarka
Senida Kurtović,s.r.

Predsjednica vijeća
Sonja Radošević,s.r.